

Q. K. 247, 27^a

Z e
3500

Elegia Funnebris

SVPER MORTE viri amplissimi & prudentissi-

MI FRANCISCI SCHRADERI,
CONSVLIS HELMSTADIENSIS: QVI,
cum publicis muneribus viginti sex annos summa dexterita-
te præfuisse, ibidem in vera & ardenti Dei inuocatione pla-
cidè obdormiuit, à d. XIII. Cal. Sext. Anni CIO. IO.
LXXIII: consolationis & gratitudinis ergò scripta, eius-
demq; filio heredi STEPHANO SCHRADERO, viro
doctis. suo olim præceptori, nunc Domino & amico
plurimum colendo dedicata,

PER

HEIMBERTVM OPPECHINVM
GVELPHIBYTANVM.

Henricopoli

EXCVSA PER CONRA-
DVM HORN.

M. D. LXXIII.

ELEGIA FVNEBRIS.

H E V, quàm celeri variantur singula
cursu ?

Quàm citò dispereunt , quæ bona
mundus amat ?

Difficile est , tantis homines obstare rui-
nis ,

Difficile est , tacito gaudia ferre sinu.

Est leue vita bonum , tota est lacrymabilis ætas ,

Vix ea perpaucos durat ad usq; dies.

Et sibi momenti certò promittere tempus

Nemo potest , nec quod polliceatur habet.

Degimus in lacrymis ipsum , quod degimus , æuum ,

Pondera telluris nil nisi vana sumus.

Principium vitæ secum fert iura doloris ,

Prima dies primi est causa caputq; mali.

Ingressi mundum grauitèr torquemur , & ortus

Aspicimus luctu præueniente diem.

Torquemur , nec enim capiunt mala plurima finem ,

Hic modus , & dudum meta petita cadit.

Plena scatet magnis infantia prima periclis ,

Nec puero defunt pessima quæq; rudi.

Quæ mala non iuuenis , quæ non mala sustinet æger ?

Quæ mala non ætas sæpe virilis habet ?

Quis senium dicat dubijs non casibus angi ?

Certè hoc cum reliquis fata sinistra premunt.

Cum tamen in primis multum venerata senectus

Debeat ob longos præmia ferre dies.

Nónne etiam diues sentit sua tormina ? nónne

Quæ doleant itidem sicut egenus habet ?

Quid ? pia defensant an doctum carmina vatem ?

Non equidem , simili lege ligatus obit.

Mili-

Militiam quasuis si quisquam dixerit horas,
Hunc procul à veri non reor ire scopo.
Cogimur innumeras contra pugnare cohortes,
Militiæq; feræ non modus vllus adest.
Vincimus interdum, non rarò vincimur ipsi,
Et similis vitro vitrea turba sumus.
Ille tamen felix, alios qui vincit, & ipsum
Se vinci nulla conditione finit.
Singula si prudens disponas mente sagaci,
Quidq; sit hæc hominum massa caduca, roges:
Nudus, inops, fragilis, pauper, miserandus, egenus,
Occurret, nulla sorte beatus, homo.
Et quia se nudum cognoscit, & ardua duræ
Militiæ quæ sint signa mouenda videt,
Angitur: & nulla contactus veste, rubescit,
Deplorans, miseros quos videt esse, dies.
Felicemq; vocat vitam sine labe priorem,
Qua non regnârit mortis auara manus.
Nec non multoties optat sibi busta parari,
Emittens querulos ore gemente sonos:
Eheu, cur talem genitrix produxit in auras?
Cur mihi non matrix contulit ipsa necem?
Eheu, cur vtero matris subtractus oberro?
Vbera cur mater præbuit alma mihi?
Ante mori fatiùs natalem namq; fuisset,
Aut fera cum primo fata videre die.
E terræ factus sum puluere, terra parentis
Materies primi, puluis & ater erat.
Terra meos vtinam iam nunc dissolueret artus,
Post etenim mortem pulueris instar ero.
Turpia delinquo, quæ non patrare decebat,
Et mala, me quorum iure puderet, ago.
His offendo Deum, vitæq; animæq; datorem,
Qui bonus esse mihi propitiussq; negat.

A 2

Alter 3

Altera tristitiæ succedit caussa priori,
 Quæ facit vt nemo gaudia læta ferat.
 Nimirum vitæ breuitas, spaciumq; dierum
 Exiguum, quo nos mors rapit atra procul.
 Quid sumus? aut spacium viuendi quale tenemus?
 Perbreue, non longum, fabula vana sumus.
 Umbra sumus, glacies sumus, & velut vnda perimus,
 Quæ subito cursu non reditura fugit.
 Bulla sumus, modico saltem quæ tempore durat,
 Vt folium, tollit quod leuis aura, sumus.
 Vermiculi sumus, aut si quicquam est vilius ipsis,
 Quorum vita breui tollitur acta die.
 Nil breuius vitâ, vitâ nil vanius ipsa,
 Quæ cunctos nimum præcipitanter agit.
 Auolat, haud transit, decurrit fessa. priusquam
 Id sentire potes, forma, decusq; perit.
 Vt, qui iam multos transegit turpiter annos,
 Nesciat, exiguum vixerit anné diem.
 Si tibi lustra decem duplicata reduxerit ætas,
 Tempore quæ nostro rarior esse solet,
 Aufer, quas mortis mysteria parua tulerunt,
 Noctes, vix medium vita peracta capit.
 Vltimus aspicitur saltem, primusq; dierum,
 In quibus est vitæ iustitiæq; modus.
 Huius qui placidè est ingressus limina vitæ,
 Et potuit tandem claudere fine bono:
 Ille beatus erit, luctuq; remotus ab omni,
 Et par cœlicolis regna beata colet.
AT quas non infert homini Dea lubrica clades?
 Quæ mala non secum ducere cæca solet?
 Passibus ambiguis ea dum malè fida pererrat,
 Et nequit immotum fixa tenere pedem,
 Singula peruertit, conturbat singula, nostræ
 Gaudia ne menti conciliata ferant.
 Lætitiâ miscet luctu, lacrymisq; remotis
 Efficit vt lætus, tristior antè, canat.

Deijcit

Deijcit inflatos alta de sede potentes,
 Depressumq; nimis ducit ad alta caput.
 Nunc fit debilior sanus, nunc ordine verso
 Debilis ad robur corporis omne redit.
 Qui sibi diuitias & opes cumulauerat, idem
 Vix vbi respicias pauper, inopsq; dolet.
 Hic in honore suum transegerat impiger æuum,
 Nunc miser, & nullo clarus honore iacet.
 Viuimus, & multos numeramus in ordine soles,
 Ignari quidnam vespera fera vehat.
 Sic Dea cæca vices variat, sic tempora mutat,
 Sic excelsa premit, sic minus alta leuat.
 Hic furor, hæc rabies, hic tam variabilis ordo
 Principium primo de genitore trahit.
 Qui nisi supremi violasset iussa parentis,
 Vna falus viuis, & foret vna quies.
 Vna quies, pax vna foret, labor vnus & idem,
 Aeternum votis concelebrare DEVM.
 Nunc auersa quies, nunc pax auersa, sed vnus
 Est labor, in vitijs sollicitare Deum.
 Hinc verè dici poterat, vereq; rogari:
 Turpis Adame veni, cur fugitiue lates?
 Hei mihi qualis eras, quantum mutatus ab illo,
 Qui fueras quondam par pietate Deo?
 Nunc vbi conditio prior est? vbi mentis imago
 Diuinæ? virtus est vbi quæso prior?
 Quò vigor ingenij? quò gloria prima recessit?
 Quò decus eximium? quò sine labe nitor?
 Scilicet hoc lapsus tuus, hoc peruersa voluntas,
 Hoc meruit crimen, vir malè caute, tuum.
 Sic Paradisiacis eiectus finibus errat,
 Quem terræ Dominum fecerat antè DEVS.

Mors etiam solitum præsens seruare tenorem,
 Nec tolerare diu gaudia nostra solet.

Opprimit incautos nequicquam fœua timentes
Spicula , non meritos opprimit atra viros.
Nulla subest ratio personæ , nulla bonorum ,
Nulla iuuentutis , nulla decôris adest.
Omnia summoto quouis discrimine tollit ,
Quilibet immiti falce peremtus obit.
Nullum diuitiæ , nec prædia multa tuentur ,
Nec tutum quenquam Persica gaza facit.
Nullum pauperies , aut factum marmore limen
Protegit , hac tolli mors ratione nequit.
Non anni iuuenem pauci , non multa senectam
Secula , non cani , non coma pulcra iuuant.
Cum sene mors iuuenem , cum diuite tollit egenum ,
Parcere vel puero , cum venit ipsa , negat.
Lance pari vulgus solet assimulare dynastis ,
Abripit hos , quorum plurimus vsus erat.
Hoc exempla probant , hoc experientia monstrat ,
Hoc dolor , hoc multos fors inimica docet.
Hei mihi , si primæ numeres ab origine gentis ,
Et veterum cures nunc monumenta legi ;
Sæpius incautos , & nil sibi tale timentes ,
Ante diem videas occubuisse viros.
Sed veterum non est quòd quis monumenta reuoluat ,
Exemplo præsens cum queat esse dies.
Occidit , heu , nondum maturâ morte SCHRADERVS ,
Qui de FRANCISCI nomine dictus erat.
Occidit immiti Parcarum falce peremptus ,
Qui patriâ summus Rector in vrbe fuit:
Illius ô quoties Respublica læsa probauit
Auxilium , quoties sensit onusta fidem.
Pondera sustinuit multarum maxima rerum ,
Totiusq; fuit fida columna domus.
Nunc iacet , & superest tanti non corporis vmbra ,
Cuncta capit digitis vrna leuanda tribus.
Ista sequi tales debebant præmia , quorum
Non pietas , non est cognita certa fides.

Sed

Sed pereunt iusti, seruetur turba malorum,
Telluremque velut pondus inane premit.
Tota verecundum monstrauit vita, piūque,
Tota decens, nec non tota pudica fuit.
Nam quæ non puero, quæ primæ dona iuuentæ,
Vel quæ non dederat prona Minerua seni?
Singula quæ mores laudant, vitamque probatam
Efficiunt, ipsi contulit vna dies.
Vna dies, lucis quâ primū vidit honorem,
Editus in mundum de genitrice puer.
Et meritò: casti quia sic meruere parentes,
Quorum vita pijs omnibus æqua fuit.
Pòst ea crescentem quosuis aptauit ad vsus,
Et dedit ingenij, iudicijque decus.
Non igitur studio tempus consumsit inani,
Sapius vt nimium stulta iuuentā facit:
Sed fuit in primis veræ pietatis amator,
Et sanctâ coluit Numina sancta fide.
Addiditque puer cœlestis femina verbi,
Quo sine non requies, non venit vlla salus.
Nec minùs ingenuas animum deduxit ad artes,
Conditio quantum temporis illa tulit.
Sed fortuna, vices quæ cunctas mutat in horas,
Noluit hunc studijs cæca vacare diu.
Inuitumque pio iuuenem desistere cœpto
Impulit, ac lituos, militiamque sequi.
Hinc se nobilibus iunxit, qui nomina auito
A Velthaimorum sanguine clara tenent.
Cum quibus est regis Danorum castra secutus,
Splendidus ære, pius pectore, Marte ferox.
Hei mihi quot clades sensit? quot vulnera stricto
Sapius aspexit militis ense dari?
Ancipites verò casus cum sæpe tulisset,
Plurima perpeffus, quæ dare bella solent:
Efferata pacatis animis Bellona quieuit,
Et siluit tandem, Marte iubente, furor.

Hinc

Hinc se cum reliquis patrias conuertit in oras,
Et statuit signis militiaeque modum.
Nec tamen hic reducem Dea tutum Cypria liquit,
Aspera quae iuuenum corda ferire solet:
Sed volucris leuibus verbis persuasit Amori,
Vulnus ut in reducis pectus inerme daret.
Nec mora: continuo pharetras eduxit, & ingens
Vulnus in incauti pectore fecit Amor.
Ostendensque simul formam praestante puellam,
Haec tibi ducetur, dixit, amica domum.
Annuit: Ostrodij natamque est sanguine duxit,
Et coluit casti foedera casta tori.
Nec fuit infelix talis coniunctio: natis
Quatuor est etenim factus uterque parens.
Ex quibus, heu, STEPHANVS tantum per fata remansit,
Priuauit reliquos lucis honore DEVS.
Caetera talis erat, quam cuncti, vita, probarent,
Pulcra, modesta, decens, casta, pudica, grauis,
Moribus aucta bonis, in rebus dextra gerendis,
Iudicium praestans, indubitata fides.
Publica quin etiam tractare negocia coepit,
Ardua si quaedam res peragenda fuit.
Consule nimirum focero per funera rapti,
Cum reliquis factus quando Senator erat.
Munere quo fungens duo tandem lustra peregit,
Contentus sortis conditione suae.
Nec satis hoc: verum toto statuente, senatu,
Ornatus titulo consulis inde fuit.
Non quod diuitijs tantum, nummisque valeret,
Quos hominum vulgus Numinis instar habet:
Sed quia iudicio nec erat praestantior alter,
Munere nec tanto dignior alter erat.
Hunc quanquam inuitus primum suscepit honorem,
Suscepit patriae motus amore domus.
Quem magis ipsa iuuant priuatae commoda vitae,
Quam patriae subito corruitura salus:

Is bonus

Is bonus esse nequit : vel si bonus esse putetur ,
Attamen iniuste creditur esse bonus.
Et quia iudicium sacri sine Numinis igne
Labitur interdum , nec sibi constat idem :
Semper ab ætherei metuebat iudicis irâ ,
Quâ fremit aduersum facta nefanda DEVS.
Manè suum Domino cursum mandare solebat ,
Ipsiuscq; regi cuncta petebat ope.
Ne Stygij forsan seductus fraude tyranni ,
Iustitiæ sanctum transgrederetur opus.
Nec petijt frustra : siquidem miseratus olympo
Audiit omnipotens vota , precesq; Deus.
Felicemq; suo protectum Numine fecit ,
Et dedit optatâ conditione frui.
Ingenium solers , animosum pectus habebat ,
Quale pij pectus consulis esse decet.
Thuricremis summos aris tribuebat honores ,
Detestans falsos , Numina vana , Deos.
Iusta ministerio reddebat præmia , iustas
Hoc donante facer præco ferebat opes.
Non hominem , quicquam blasphemâ voce loquentem ,
Casta suæ voluit tecta subire domus.
Mendaces linguas , & inani turgida fastu
Pectora abhorrebat ceu Phlegethontis aquas.
Econtra facili veraces mente colebat ,
Demissisq; patris cordibus instar erat.
Non traducebat vano sua tempora luxu ,
Nec piger ignavi ventris alebat onus :
Sed totam positis ornabat legibus urbem ,
Cum quibus imperij statq; , caditq; decus.
Nec præscribebat populo duntaxat habendas ,
Sed quoq; parebat legibus ipse datis.
Quin pia tranquillæ seruabat tempora pacis ,
Nam melius nullum pace putabat opus.
Et quia mortalem se nouerat esse , suosq;
Lapsuros tandem per fera fata dies :

[B

Sic

Sic bona præsentis curabat languida vitæ,
Vt quæ perpetuò non retinenda forent.
Non aliena suis iungebat commoda rebus,
Alterius damno nec cumulabat opes.
Non ventosus erat, non fordidus Euclio, turpi
Lucra parans quæstu, non sceleratus erat:
Sed bonus, inq̃ bonos bona multa locare paratus,
Difficilis nulli, at largus, apertus erat.
Candor erat factis coniunctus, conscia recti
Mens erat, in verbis cum grauitate lepor.
Cômis erat, misero nec non affabilis omni,
Præsertim duro tempore cômis erat.
Deniq̃, quò breuibus concludam singula verbis,
Omnibus exemplo ciuibus vr̃bis erat.
Sic tria lustra senex, vnâ cum messe peregit,
Munera proficiens Consule digna viro.
Donec ad extremum per fata suprema vocatus,
Depositum Domino reddidit omne Deo.
Inq̃ beatorum sedes super astra migravit,
Dependens Christi totus ab ore sui.
Ergo viri gelido sublato funere casum
Vrbs querulis luget despoliata modis.
Vrbs spoliata dole, fletu testante dolorem,
Et querere abreptum per fera fata senem.
Curia mœsta dole, iustasq̃ effunde querelas,
Prima columna perit, curia mœsta dolc.
Mœsta dole, decus omne tuum cum funere mœsto
Tollitur, & restat gloria nulla tibi.
Mœsta theatra pij dum quæritis ora parentis,
Ornatu posito, fata dolete viri.
Non superest etenim quem quæritis anxia mundo,
Non superest, mundum liquit, & interijt.
Mœste seni mœstas lacrymas largire Senatus,
Vir fuit emeritus, dignus honore senex.
Ciuiça turba dole: doleat quicunq̃ mereri
Hunc malè de sese non potuisse refert.

Consulis

Consulis heu frustra sublatis curris ad ædes,
En ibi, qui multis profuit antè, iacet.
Non hîc consilium, non hîc solamen habebis,
En iacet, & nullus sustinet ossa calor.
Sed tibi, quæ pullo velamine tecta, peremti
Coniugis ah nimiùm funera mœsta doles,
Quid referam? tuus est, tuus est honor omnis ademptus,
Et restant viduo gaudia nulla toro.
Mœsta sedens mœstis imples clamoribus auras,
Et gemis amissi comparis ora tui.
Mœsta sedes, lacrymisq; tuum testata dolorem,
Mœsta tibi pariter busta subesse cupis.
Omnis amara tibi lux est, tibi tempus amarum,
Omnis amara dies, omnis amara domus.
Vel quæ Nate tibi referam? dum patris amore
Deiictus, carâ cum genitrice doles.
Quæ referam? iubeámne queri? solabor amicum,
Non lacrymis fletus addere velle decet.
Solabor: faciens sinceri munus amici,
Ludrica non tali tempore facta iuuant.
Et decet, & rectum est fletu miscere dolorem,
Si quem Parcarum numina dura necant.
Hoc Deus, hoc ratio, mens hoc mandat honesta,
Hoc amor, hoc pietas, hoc honor ipse iubet.
Affore præsertim si publica damna videntur,
Illius ex fato, quem tulit atra dies.
Sed tamen in luctu finis statuatur oportet,
Dedecet in lacrymis ponere nolle modum.
Dedecet, & non est Christi res digna redemptis
Sanguine, magnanimum dedecet ista virum.
Ethnicus hic dolor est, animis de corpore raptis
Nullibi qui statuunt amplius esse locum.
Ethnicus hic dolor est, hunc tu depone dolorem,
Quem Christi lotum sanguine vita manet.
Omnia consilio celsi sunt facta parentis,
E cuius nostra est vita petenda manu.

Hic dedit, hic vitam nullo prohibente reposcit,
In nostros summum ius habet ille dies.
Non minimus nostro recidit de vertice crinis,
Quin tantum Domino sic statuente cadat.
Nec tamen indicium mors est statuenda furoris,
Cum tantum extremæ sit bonitatis opus.
Deprimit, ut releuet D E V S, & nos morte fatigat,
Ut reddat vitæ gaudia vera nouæ.
Destruit hoc fædo fabrefactum stercore corpus,
Et facit ut cultu splendidiore micet.
Sæpe malis premimur miseri, fors aspera sæpe est,
Sæpe venit letho durior vna dies.
Quid tum? ferre decet: meriti sumus omnia: mortem,
Dæmonis insidias, spicula, tela, faces.
Murmura sed D O M I N U M contra ne fæua retorque,
Quæ venit ex merito pœna ferenda venit.
Profuit ipsius forsan lux ista saluti,
Quâ spacium vitæ finijt omne suæ.
Profuit: hinc Domino metam ponente recessit,
Et dedit in duro membra locanda solo.
Nec tamen æternum tumulo peritura cubabunt
Ossa pij, vitâ non redeunte, fenis:
Rauca sed horribili cum buccina voce sonabit,
Edet & hos iudex: Surge, resurge, sonos:
E tumbi latebris deuictâ morte resurget,
Prodibitq; nouus, numine plenus, homo.
Prodibit, non iam morbis, velut antè, premendus,
Nec gelidâ rursus contumulandus humo:
Sed qui cœlestis capiat sacra munera vitæ,
Quam non fine dato terminet vlla dies.
Hic cum cœlicolis alti fastigia Cœli
Incolet, Angelico par in honore gregi.
Nunc lacrymis finem statuit, finemq; dolori,
Lætitiâ celebrans, cor moderante, Deum.
Sordida fallacis contemnens gaudia mundi,
Aspicit æthereæ splendida tecta domus.

Quis-

Quisquis es, immensum cui mors tulit ista dolorem,
 Hæc animo memori te reputare velim.
 Non moritur, si quis vitâ defunctus inani,
 In vero claudit fata timore Dei.
 Non moritur: curâ sed tantùm liber ab omni
 Optato modicum membra sopore leuat,
 Vt sibi promissos post indefessus honores,
 Et vitæ tollat gaudia mille nouæ.
 Hanc habet, hanc lætus cum sancto possidet omni,
 Atq; premi variâ postmodo forte nequit.
 Aspera mortales equidem fortuna fatigat,
 At nihil in sanctos lubrica iuris habet.
 Frangitur, & mæsto pariter cum funere cessat,
 Omni sorte, pijs vita futura, caret.
 Non ibi pauperies, non mors, non terror & horror,
 Non ibi tristitiæ regnat amara lues:
 Non furor in nostros grassantis Dæmonis artus,
 Non sitis, aut stomacho non satis æqua fames.
 Non æstus, non bruma ferox, corruptio nulla,
 Non dolor, aut rabies, fraus inimica procul.
 Sed pax, vita, salus, bonitas, miseratio, virtus,
 Gloria lætitiæ iuncta perennis, honor.
 Verus amor, perfecta fides, spes nulla, metusûe,
 Diuitiæ, probitas, fons sine fine, nitor.
 Præmia virtuti tribuuntur honesta, per ipsum
 A quo vita pijs, & decus omne venit.
 Deniq; tam claris opibus status iste redundat,
 Vt queat humano non satis ore cani.
 Nos per transfennam veluti pro parte videmus,
 Gaudia sint illo quanta futura loco.
 Sed quàm plena bonis, quàm maiestatis abundans
 Vita sit, è nobis dicere nemo potest.
 At mundus contrâ solamina vera recusat,
 Turbibus, inflatus, pronus ad omne malum.
 Insijs plenus, fallax, improuidus, amens,
 Horridus, infidus, fraude refertus, iners.

„ Felix infidum potuit qui linquere mundum ,
 „ Et vitæ amplecti liberioris iter.
 „ Felix qui potuit post tot sine fine labores ,
 „ Lætus ad extremum dicere : Munde vale.
 „ Munde vale : satis est , satis est quod ferre decebat ,
 „ Quem turbes alium quærito : Munde vale.
 „ Ad requiem propero defessus , membra reponam
 „ Aegra nimis : Satis est , ad requiem propero.
 „ Summa mihi patriæ sunt culmina visa beatæ ,
 „ Ad requiem propero : Munde maligne vale.
 Vocibus his vsus mundum , vitamq; reliquit ,
 Et petijt nitidæ celsa theatra domus.
 Insuper & vultu Christi , facieq; benigna
 Cœpit apud Superos post fera fata frui.
 Hæret in ipsius gremio : pia basia sumit :
 Confossi lateris stigmata sæua videt :
 In cruce distentas pro se quoq; conspicit vlnas ,
 Fœdatasq; manus sanguine lætus habet.
 Ergo quid extinctum defletis funus amici ?
 Cur dolor in tantum pectora vestra fodit.
 Ne lugete virum , ne ne lugete peremtum ,
 Ne subeat tantus pectora mœsta dolor.
 Viuit , & extinctus non est , super astra migravit ,
 Cum Christo cœli gaudia fratre tenet.
 Hunc videt , hunc laudat , fratremq; , Deumq; salutat ,
 Hunc colit , hunc celebrat , prædicat , orat , habet.
 Felix sancte senex , felix dum talia cernis ,
 Felix dum tali contigit esse loco.
 Testis erit Christus , mens non malè conscia testis ,
 Testis erit sancti læta corona chori :
 Ipse mori pariter cupio , discedere promptus
 Gestio , nec quicquam fata tremenda moror ,
 Vt mihi cum Christo contingat ducere vitam ,
 Quæ nullo est vnquam corruitura die.
 Innumeros præstat tandem finire labores ,
 Conducit modicum fata sinistra pati:

Ange-

Angelicos taceo concentus, atq; piorum
 Iubila, nec dulces hîc superaddo sonos.
 Suauiter excipiunt venientem: fausta precantur:
 Deq; salutari multa quiete ferunt.
 Mellifluas promunt voces, laudantq;, canuntq;
 Ore pio celsi facta stupenda Dei.
 Obseruant nutum Christi: data iussa capeffunt:
 Ad genus humanum nuncia grata ferunt:
 Tutantur miseros per multa pericla ruentes,
 Robore defendunt, consilioq; iuuant.
 Bella gerunt: vires Satanæ ad Phlegethonta retrudunt,
 Inferat hic timido ne mala damna gregi.
HIS veteres astant, & conglomerantur amici,
 Agnati, Proau; cum genitrice pater.
 Occursant: tantum læti gratantur honorem,
 Excipiunt, iterant oscula: læta canunt.
 His, quam præmisit, soboles se iungit, & omnem
 Lætitiâ complet non pereunte locum.
 Exultat: gestit: viso de patre triumphat:
 Excipit: applaudit: quem veneretur habet.
 Cor salit: arridet mens hospite læta recenti,
 Seq; patri totam tradere pœne cupit.
 Incipit, & tenerum modulatur pectore carmen,
 Lætitiæ, atq; animi grata probantis opus:
 Sancte pater, venerande pater, pater optime salue,
 Salue in perpetuos non moriture dies.
 Sancte pater salue, celsi nouus incola cœli,
 Viue diu, damni fit modus iste tui.
 Vicisti tandem, vicisti plaustra dolorum,
 Quos nimium fallax orbis habere solet.
 Vicisti, validaq; manu, zeloq; potenti,
 Ergo victoris præmia victor habe.
 En prostratus honor mundi, prostrata potestas
 Concidit ante tuos, plena pudore, pedes.
 Mors deuicta iacet squallenti pallida vultu,
 Et nihil illius spicula fellis habent.

Lurida

Ze 3500 Ak

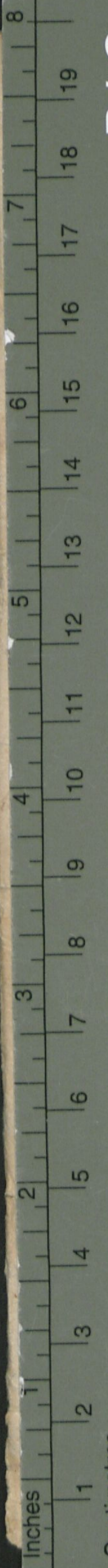
X2207189

Lurida porta iacet, Plutonia regna furoris
In te non poterunt signa mouere sui.
Effera Tartarei vis est conuulsa latronis,
Exitio perijt dira Medusa graui.
Cerberus inualido caudam sub ventre recondit,
Et fremitu modicum proficiente tumet.
Vicisti mundum, vicisti funeris horam,
Vicisti Satanæ, cum Phlegethonte, dolos.
Quod restat, capiti sanctam superadde coronam,
Quam tibi iustitiæ Rexq; Deusq; dabit.
Nunc tibi pacis opes, nunc vasti regia Cœli,
Nunc requies Christi sanguine parta patet.
Ingredere æternos hinc non remouende per annos,
Nobiscum Cœli gaudia victor habe.

Beati mortui, qui in Do=
mino moriun=
tur.

M.C.

B.I.G.

Farbkarte #13

Black 3/Color White Magenta Red Yellow Green Cyan Blue

Funeribus

MORTE

ni & prudentissimi

C I S C H R A D E R I,

S T A D I E N S I S: Q V I,

inti sex annos summa dexterita-

& ardenti Dei inuocatione pla-

II. Cal. Sext. Anni C I O . I O .

& gratitudinis ergò scripta, eius-

H A N O S C H R A D E R O , v i r o

tori, nunc Domino & amico

colendo dedicata,

P E R

M O P P E C H I N V M

H I B Y T A N V M .

ricopoli

P E R C O N R A

H O R N .

LXXIII,

Z e
3500

BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA